

in cvilil, da je človek kar videl, kako mu črna zastava, ki jo ima za rep, opleta sem in tja.

Potem... Potem smo pili juha pa čaj. In vodo. Pa spet juha. Zunaj vroče sonce poldneva, brezvetrje in ko sedi na klopci pred hišo, moraš dati srajco s sebe, če nočeš zgoreti.

Spet smo si navezali dereze in se odpravili na vrh. Na Malem Triglavu se nam je odprl pogled na Velsko dolino. Hribarice in Velska dolina, ki smo ju prejšnji dan s tresočim glasom preklinjali – bila je ledeno, nahrbtniki so bili težki, noge pa utrujene –, sta bile videti, kot da je šel plaz po vsej njuni dolžini. Tu in tam je bilo iz množice smučin videti kakšen previden okljuk levo ali desno. Turni smuk in 132 udeležencev je šlo mimo.

Spodaj, v dnu Velega polja, pri kapelici, so se zbirale pike in mimo Vadnikovega doma je bila potegnjena gaz.

Nazaj grede smo se spet ustavili na Malem Triglavu. Prvi zagnanci so se že spuščali po senci na plazu pod Toscem. In ko je bila ura blizu treh – z Janezom sva si navezovala smučke – sva lahko z roba videla še zadnje pikice, kako kot lokomotiva vozijo sem in tja, ne da bi vidno zmanjšale višino. Bili so zamudniki. Ena od postavc se ni mogla upreti skušnjavi – bil je, pravijo, čudovit prsič tisti dan pod Bohinjskimi vratci – in je čudovito odvijugala naravnost v dno Polja. Moral je biti dežurni reševalec, Romi ali pa Martin. Reševalci so tisti dan pač precej pretrpeli, ko so morali bodriti tiste zadaj in krotiti hitrejše, da je bilo vse v redu. Slavko je stal poleg naju in pravil, kako je prejšnji dan spravil Janka ob živce. Stal je lepo na robu nad Kalvarijo in rjul za njim. »Padec številka trideset... enatrideset...«

Z Janezom sva se krohotala, kot da je konec sveta.

Potem sva se spustila na ramo... z rame čez plaz... Nad nama je na robu stala postavica v zamazanem ovčjem kožuhi in vpila: »Padec številka trideset... enatrideset...«

Kaj morem, če je bil sadjevec dober!

Zdaj Slavca ni več na Kredarico. Namesto njega bo kak nov znanec prišel nasproti na rob bodriti utrjene obiskovalce in namesto Rekse se bo z Runom po ledeniku valjal kak drug pes. Tako čudovito vijoličaste kumare, kot je Slavčeva, in tako katranasto črne grive, kot je Reksova, pa ne bomo več videli.

Obadva bosta sedaj gospoda na Brnikih. Slavka bomo vikali – »Tovariš Žvokelj, izvolite, bi to bi ono...« in nič več ne bo slišati »Ejga, Slavc, boš pir?« –. In namesto, da bi Rekse božali, se ga bomo – črnega hudiča – raje izogibali.

OBČNI ZBOR JAMARSKÉ ZVEZE SLOVENIJE

Naša osrednja jamarska organizacija, ki se je pred letom dni preimenovala iz tradicionalnega Društva za raziskovanje jam Slovenije, je imela 15. aprila svoj prvi občni zbor. Bivše Društvo za raziskovanje jam Slovenije je po svoji reorganizaciji leta 1963 že opravljala funkcijo nekeke zveze, v katero je bila včlanjena vrsta jamarskih skupin – jamarskih klubov iz različnih krajev Slovenije. V sedanjosti JZS je včlanjeno 22 jamarskih skupin, jamarskih enot, ki so po pravicah in dolžnostih med seboj enakopravne. Predaleč bi zašli, če bi povzemali delovne uspehe vseh treh skupin, kot je to povzel predsednik JZS v svojem poročilu. Naj omenim le, da obstoje jamarske enote v Kozini, v Črnomlju, Divači, Domžalah, pri SPD Gorici, dve v Ljubljani, v Kočevju in Ribnici, v Kostanjevici in Postojni, Sežani, Preboldu, Slovenj Gradcu, Logatcu, Idriji, Kranju, Tolminu, na Rakeku, pri TD Grosuplje ter pri mladinskem klubu v Šempolaju. V pretekli poslovni dobi so vse te skupine aktivno delovale, v okviru svojih denarnih, materialnih in personalnih možnosti. Med uspehi je omeniti raziskovanje Pološke jame in Brezna pri gamsovi glavici. Enote JZS izdajajo tudi tri ciklostirana glasila, JZS pa časopis Naše jame.

Med problemi, ki jih je nakazal predsednik in kasneje razprava, je neurejen odnos JZS do Instituta za raziskovanje kraja v Postojni, kataster jamskih objektov in neskladje pravilnikov in poslovnikov. Stalno je čutiti pomanjkanje naraščajo in strokovne vzgoje jamarjev, kar bi lahko izpopolnili razni tečaji in jamarske šole, ki pa jih je bilo premalo.

V razpravi se je pojavilo zopet vprašanje delovnih območij posameznih jamarskih enot. Sklenjeno je bilo, da bo to vprašanje reševal novi upravni odbor.

Na občnem zboru je bila odlikovana vrsta članov, ki so v pretekli dobi pokazali prizadevnost in požrtvovalnost pri raziskovalnem in organizacijskem delu.

V razpravi je bilo tudi nakazano, da je potrebno, da se sedež JZS prenese iz Postojne, kjer je bil sedaj, v Ljubljano. Za novega predsednika je bil izvoljen dr. France Leben ter vodje posameznih skupin in komisij. Novi odbor bo v bodoče poleg urejevanja zaostalih problemov okrog katastra in pravilnikov pospeševal predvsem raziskovalno delo v območjih, kjer enote delujejo doslej ter v območjih, kjer v novjšem času še ni bilo novih raziskav. Dolžnost JZS je tudi v letu 1972 pripraviti 6. jamarski kongres Jugoslavije. Po občnem zboru je bil na sporedu ogled Dimnic pri Slivju. Občni zbor in ogled jame je vzgledno organiziral jamarski klub Dimnice iz Kozine.